

Vogel van papier

België-Belgique
P.B.
8560 Wevelgem 1
3/5721
P 007650

Driemaandelijks tijdschrift
Jaargang 20, Nummer 4
Oktober - November - December 2014
Afgiftekantoor: 8560 Wevelgem 1

Aan:

V.u.: E. Debrouwere
Olmenlaan 30
8560 Moorsele

Bijna de hele collectie
"Vogels van Papier" sinds 1996 beschikbaar op het net:
<http://users.telenet.be/koen.vaneygen1/vogel/>

IN DIT NUMMER:

Wel en Wee	2
Nieuw adres	9
De Wonderen zijn de wereld nog niet uit	9
Een Extraatje Binnenin: De Kerstbrief !	9
Tweemaal een waardering	10
Praktische informatie	12

Wel en Wee (I)

Donderdag 25 september **Op de consultatie**

Hier alles OK met als nieuwe voltreffer in de consultatie het verzorgen van een jongeman van 23 die zelf zijn wratten had "weggebrand" met vloeibare stikstof. Hier is dat nu zomaar te koop in de apotheek en toen ik er de reclame voor zag op de autobussen, zei ik nog aan onze kinderen: "Daar komen ongelukken van". Die jongeman had zo'n 15 wratten op zijn handen en hij volgde instructies op de bijsluiters: "Tot 40 seconden op de wrat houden". Hij liet het een vriend doen, beet in een handdoek en hield vol. Na een half uur waren beide handen dubbeldik gezwollen en vol blaren. Hij viel bijna flauw van de pijn. Gevolg: diepe tweedegraads- en zelfs twee derde-graadsbrandwonden. We zien de pezen liggen. Hij heeft geluk dat hij niet op een slagadertje of een zenuw brandde. Mijn flammazine doet ondertussen wonderen en hij zal beide handen en alle vingers goed kunnen verder gebruiken. En dankbaar dat hij is! want het was echt erg en ik hield mijn hart vast. En nu moeten we misschien mensen van het Ministerie verwittigen dat zoiets toch echt wel een gevaar is? Daarnaast hebben we veel kinderen van het dagcentrum met allerhande medische zorgen en vragen, soms ook zonder "medische" geschiedenis, maar met een des te moeilijker familiaal en sociaal verleden. Een broertje van 9 dat nog niet goed kan praten en een zusje van 5, uit een gezin met 5 kinderen, moeder in de gevangenis, vader onbekend, drugs, incest. Beiden wonen nu in een opvangtehuis dicht bij Pomasqui. Ze gingen nog nooit naar een

gewone school en beiden nemen anti-psychotica, voorgeschreven door een psychiater. Affectieve en emotionele verwaarlozing met alle mogelijke symptomen die we in het laatste jaar geneeskunde in kinderpsychiatrie in theorie mochten studeren. Dat is nu pure harde werkelijkheid. De toekomst? mogelijk adoptie. Nu komen ze in Taporí naar het dagcentrum: schrijnende situatie die we toch met hart en ziel willen en hopen te temperen: een druppel op een hete plaat? Misschien, maar niets doen is nog minder dan dat!

Vrijdag 10 oktober **Soms, dikwijls draait het vierkant**

Hier is het vakantiedag omwille van de "onafhankelijkheid" van Guayaquil. Mooi meegenomen en blijbaar ook nodig, want deze nacht sliep ik in 1 trek van 22.30 uur tot 08.30 uur. Het is hier heel koud en regenachtig. Saulo heeft gelukkig vorige week samen met Miche een stuk grond in orde gebracht en zal vandaag mais en bonen planten. Amelie zal "princekoeken" maken en ook muffins om te verkopen om centjes te verzamelen voor de "schoolreis" naar de Galapagos. Die gaat in februari door. Vroeger kostte dit ongeveer 600 usd, alles inbegrepen, maar nu komt het al op bijna 900 usd, voor net hetzelfde. Toch al heel veel, maar aanzien haar zussen ook gingen, kunnen we nu moeilijk terugkrabbelen. Ze zal veel cakejes mogen bakken om aan de helft van de centjes te geraken. Maar ondertussen is ze goed bezig en dat is ook al iets.

Wel en Wee (2)

Straks ga ik naar het ziekenhuis waar een jonge vrouw op intensieve zorgen ligt. We trokken al meer dan drie weken aan de bel, dat er iets serieus aan de hand was, maar eerst moest ze toch in felle ademnood komen om opgenomen te geraken. Mogelijks heeft ze een tumor rond haar hart en/of een ernstig probleem, misschien zelfs HIV, met haar immuunsysteem. Ze heeft twee kleine kinderen. Ik heb straks een consult met de behandelende arts en hoop dat het toch behandelbaar is.

Zo blijft het strijden om mensen opgenomen of door specialisten behandeld te krijgen. Het fameuze "systeem" wordt almaar bureaucratischer en kwestie van "verzuiling" gesproken... daar kunnen ze hier van meespreken. Alles is opgesplitst tot en met, inefficiënter kan het bijna niet. Zo kregen we gisteren EINDELIJK, na het zelf al bijna drie maanden te zeggen, te horen van de gynaecoloog dat een vrouw die nu bijna 30 weken zwanger is, met een tweehoornige baarmoeder en ook een functionele afwijking aan de nieren, dat haar opgezwollen benen, eiwit in de urine en dreigende voortijdige bevalling, toch niet te wijten zijn aan een zwangerschapsvergiftiging (preeclampsie), maar komt door haar slechtwerkende nieren en dat ze er nu eens de nefroloog zullen bijhalen. Ge zoudt soms omver vallen. En al mijn diepe dromen hebben toch wel vaak te maken met alle frustraties van de laatste tijd. Want dan hebben we nog het voorbeeld van een jongentje dat naar het dagverblijf komt en ernstige moeilijk te controleren epilepsie heeft. Hij had in mei bloedwaarden die toonden dat zijn medicatie zijn beenmerg ernstig aantast-

te, maar het moest toch nog tot begin september duren, tot die jongen een ernstige inwendige bloeding had, dat men iets begon te ondernemen...

En dan is er nog de schoonbroer van Ivonne die darmkanker heeft en voor een CT-scan een afspraak kreeg voor 26 december. We zijn nu 10 oktober !!!!!

Al goed dat ik het eens van me af mag schrijven want vaak overvallen me gevoelens van wanhoop en onmacht. Want voor het ogenblik is "het systeem" heer en meester. Er worden protocollen gevolgd maar weinig nagedacht. De meeste oudere ervaren dokters hebben er het bijltje bij neergelegd en stapten uit het openbare systeem. Zij doen voort in hun voor ons vaak onbetaalbare privépraktijken. In het openbare systeem huizen jonge, vaak onervaren en weinig geschoolde dokters samen met een grote groep Cubanen die Ecuador nu als springplank naar de Verenigde Staten gebruiken: die samen zwaaien er nu de plak: triestig om zien en frustrerend, want het blijft om mensen gaan die ernstig ziek zijn en misschien toch wel geholpen kunnen worden.

Nu goed, we doen voort en blijven strijden en sleuren en trekken, want opgeven kennen we niet in onze vocabulaire. En gelukkige zijn er ook nog vele goeie dingen waaraan we ons kunnen optrekken, vooral de blijde gezichten van kinderen in het dagcentrum of dan uiteindelijk toch een goede afloop van moeilijke situaties. Lientje - we zeggen dikwijls Lientje-Pralientje! - zal straks "vis-in-citroensaus met snijbiet-aardappelpuree en een slaatje van tomaat-courgette-kruidenzakje-van-de-colruyt" klaarmaken... en 't zal lekker zijn.

Wel en Wee (3)

Maandag 20 oktober Mooie dag gehad

We zijn ondertussen al weer terug van het festival in Taporí. 't Was heel fijn, met veel volk, vlot verloop i.v.m. eten en dessertjes, mooie muurschilderij zien groeien, toffe optredentjes, kortom: een fijne en zinvolle dag.

We worden toch een hechte(re) en groeiende groep en ik geniet van dat te zien. Het is ook mooi om te zien hoe ouders voor elkaars kinderen (vaak met een beperking) helpen zorgen. Vandaag zag ik verschillende mama's met de kinderen van iemand anders op de arm, aan het dansen, aan het schilderen, eten aan het geven. Mooi om zien en voor iedereen een verademing.

De leuze van de 17de oktober van Taporí was deze keer: "Dat niemand achter

blijft", of dat niemand buitengesloten blijft.

Daarom spoorden we iedereen, jong en oud, Picasso of prutser, motorisch of cognitief al wat meer of minder beperkt, aan om mee te schilderen. 't Was mooi om zien hoe iedereen van het schilderen genoot en we konden allemaal samen toch iets moois maken. We dienden ongeveer 800 borden op (gebakken varkenskotlet of kip, telkens met aardappelen, tomaatjes en gekookte mais) en verkochten rond de 250 dessertjes (waarvan de brownie en de panacottas het snelst op waren). Er was eten tekort en voor een volgende keer mogen we zeker rekenen op wel 1000 hongerige monden. Van hongerige monden gesproken, ook Arturo, onze schoenpoetser die vaak overleeft op lijmsnuiwen, was er ook bij en om 10.00 uur vroeg hij al zijn

Feest

Wel en Wee (4)

middagmaal: een groot bord mais met kip werd in geen tijd binnengespeeld.

Als entertainment waren er twee gepensioneerde charmezangers, de gedrilde honden van de politie die kunstjes deden, een jonge gast met een elektrische gitaar en een meisje dat zong, een volksdansgroep en gewone volksspelen.

't Was schoon en goed: ons "missiefeest" op ons manier, dat telkens speciaal op die dag me toch wel verbonden doet voelen met alle mensen die in oktober in België een extra inspanning voor Taponi leveren.

Voilà, zo zijn we weer klaar voor een nieuwe werkweek, vol courage want al ging onze zondag er in op, en ook een deel van de zaterdag door de taartenbak die eraan vooraf ging, we krijgen er des te meer energie voor terug.

Maandag 10 november **Het "systeem" treedt op!**

Hier alles rustig, iedereen een beetje aan het uitzieken (Elisa met een goeie virale infectie en veel klieren, Amelie en ik met onzen buik die niet in orde was) en voor de rest een beetje werken, een beetje koken (o.a. weer mijn koekebrood dat een klassieker zal worden). 't Is zondagavond en de boekentassen en dokterstas staat alweer klaar voor morgen. 't Zal een jaar van hard en veel werken geweest zijn. Van onze kant zullen we alleszins goed ons best gedaan hebben. In Taponi blijft het goed druk, met een overvolle consultatie-agenda en een almaar stijgende berg papieren die we moeten invullen. De mensen van het staatsgezondheidscentrum doen ook ambetant. Blijkbaar hebben zij op hun oren

gekregen dat ze niet genoeg bijdragen aan de statistieken, o.a. door te weinig zwangerschapscontroles. In Taponi breken we evenwel records. Dit jaar zeker meer dan 50 zwangere vrouwen. De moedersterfte is op nationaal vlak weer aan het stijgen, voornamelijk in de steden, en dat bevestigt onze vermoedens dat de dienstverlening in de openbare ziekenhuizen erop achteruit gaat. Die schuiven de schuld van zich af en steken die op het feit dat de zwangere of bevallende vrouwen te laat zouden doorgestuurd worden. Iemand uit Pomasqui zou bevallen zijn aan de deur van het ziekenhuis en gezien het staatsgezondheidscentrum blijkbaar aan zijn oren getrokken werd moesten zij ook de schuld van zich afschuiven en werd Taponi op het matje geroepen. Wij zouden de mensen zagezegd te laat doorsturen. Ik viel bijna omver want we sturen de mensen wel op tijd door maar ze krijgen een afspraak voor binnen twee of drie maanden ,terwijl ze binnen de maand al moeten bevallen. En dat is niet alleen voor ons mensen zo, maar voor iedereen. Inge is dus met een goed gedocumenteerde farde naar het gezondheidscentrum gestapt. Eerst waren de gezichten van de directeur, een dokter, de verpleegster en een vroedvrouw zo gestreken als het maar kon, maar al rap zagen ze in dat hun argumenten geen steek hadden en de schuld werd weer naar het ziekenhuis verschoven. 't Is om te wanhopen want er wordt niet naar oplossingen gezocht: ieder probeert zijn eigen vel te redden. De vroedvrouw zei op een bepaald moment: "Als die risicopatiënte (dat madamke met haar twee-

Wel en Wee (5)

hoornige baarmoeder en ondertussen ook met een belangrijke nierinsufficiëntie die nog steeds niet behandeld wordt) zal doodgaan, dan zullen er koppen rollen, eerst bij ons want ze is van Pomasqui en dan ook bij jullie". Ik heb haar klaar en duidelijk geantwoord dat haar woorden me heel triest maar helemaal niet bang maken want dat we van onze kant alles en het onmogelijke aan het doen zijn om haar te helpen en dat hierover meer dan voldoende bewijzen zijn." Ze verschoot van mijn antwoord en heeft verder bijna niets meer gezegd. Het gaat allemaal om nummertjes, om eigen postjes, om de indruk te blijven geven dat alles goed draait maar de realiteit is anders en in Ecuador zegt men vaak dat je "de zon niet kan verbergen met een vinger". Ge moogt in ieder geval deze week je kaarske weer aansteken voor dat madamke want ik denk en hoop dat ze deze week zal mogen bevallen jammer genoeg met veel risico's. Dat alles goed moge gaan.

Zondag 23 november **Studeren, filosoferen met de voeten op de grond**

Ben aan het studeren-filosoferen en ik jeun me want ondanks het feit dat ik telkens opnieuw andere ideeën tegenkom, voel ik toch dat mijn bedenkzels toch enigszins steek houden. 't Leven zit toch zo raar in mekaar en we snappen er bijna geen kruimeltje van maar toch blijft het tegelijkertijd zo wonderlijk.

Weet je nog van dat madamke met de tweehoornige uterus: ondertussen is ze vorige week bevallen op 34,5 weken,

keizersnede met een gezonde baby van 1950 gram die eerst bij de prematurkes lag. Maar nu zijn ze thuis en gaat alles goed. Ik denk dat het voortzetten van de behandeling met progesterone echt geholpen heeft, toch zeker om de eerste helft van de zwangerschap goed door te komen. Maar zij begon met nefrotisch syndroom (een ernstige nier-aandoening) sinds ongeveer 20 weken zwangerschap. Ondanks veel pogingen en aandringen op alle manieren werd ze praktisch niet gezien door de nefroloog in het lokaal ziekenhuis. Het werd altijd maar erger en ik heb mijn best gedaan met raad en daad op huisartsniveau. We blijven alert voor trombozes en/of infecties, maar tot nog toe gaat dat goed. Ze kan volgende week een consult hebben met de nefroloog in de grootste ziekenhuis van Quito. Laat ons hopen dat die situatie ook kalmeert en dat ze een mooi gezinnetje kunnen zijn. Ik had vooral deugd van haar sms-je toen ze naar huis mochten: een en al dankbaarheid. Maandag zie ik haar en het kindje op consultatie.

Deze week zag ik dan ook nog een kind van 7 met een halfzijdige verlamming door mishandeling op de leeftijd van zes maanden. En dan waren we ook nog bezig met de collocatie van een psychiatrische patiënte die een groot gevaar voor zichzelf en haar omgeving is: niet te doen wat mensen soms meemaken en soms ook niet te doen om "juiste" beslissingen te nemen.

Zogezegd zou ik met meer studeren en onderzoeken de dingen almaar beter moeten begrijpen en dus ook beter antwoorden kunnen geven. Zolang het over

Wel en wee (6)

nummerkes gaat is het gemakkelijk want meestal geven die "objectieve" dingen weer, als objectiviteit dan ook bestaat. Maar eenmaal je doorgraaft naar de werkelijke diepe aard van de dingen, dan verdwijnt al die "wetenschappelijke zekerheid" als sneeuw voor de zon en wordt alles zo relatief als het maar kan.

'k Ga me proberen te verdiepen in een schrijfsel van Stephen Hawking: A brief history of time. Alhoewel ik er nu al sceptisch aan begin want ik ben er al maar meer van overtuigd dat we zolang we op de wereld zijn het toch nooit allemaal zullen begrijpen. Ons hersenen zijn er niet groot genoeg voor en eigenlijk vind ik het niet erg want dan mogen we ons nog altijd een beetje "uit handen geven". Ik ben blij dat het weer Kerstmis aan het worden is en met Sinterklaas als voorbode is het toegelaten om te geloven in wonderen.

Zondag 30 november

't Zal smaken

Wij gaan hier een stukske varkensgebraad met appelkes en "errellekes" eten én ...met kroketjes, gemaakt door Elisa en Amelie. Lien leerde met de dooiers die hierbij over waren mayonaise maken. Dat is dan ook weeral geleerd.

Vrijdag 5 december

Vergaderdag

Gisteren was het vergaderdag: drie vergaderingen, van 8.00 tot 18.00 uur. In de voormiddag was het directieraad. We zijn een "strategisch planning" aan het opmaken, een projectie voor zo'n vijf jaar ver. Dat gebeurt op basis van een analyse van onze eigen sterktes en zwaktes en van

de kansen en bedreigingen die van buitenaf komen. Een typische "SWOT"-analyse voor de kenners. We waren eerst wat sceptisch voor de methode, maar eigenlijk was het wel interessant. Het mooiste van alles is dat onze visie nu nog bewuster dan vroeger voorgesteld wordt. We ondervroegen onszelf of we echt wel zijn wat we willen zijn, vaak "rare pippo's" die niet in het rijtje lopen. En we konden niet anders dan bevestigen dat we rare pippo's willen blijven of "moeten" blijven, zolang de weg nog niet recht loopt voor alle mensen. De strategieën die uit deze analyse voortvloeien zullen ons nu moeten helpen om volgende week onze begroting op te maken en vooral, om onze energie goed te concentreren en misschien volgend jaar (nog) wat efficiënter te werken.

Daarna was er in de namiddag personeelsvergadering met o.a. een kort atelier over "eerste hulp bij ongevallen en urgenties". We speelden vijf situaties en Geovanni, de opvoeder van het atelier voor de jongeren met een beperking, speelde vijf keer "slachtoffer". Er werd veel gelachen en ook veel geleerd, denk en hoop ik.

En dan nog eens daarna was het interdisciplinaire vergadering met het revalidatieteam. We bespraken twee personen die naar Taporí komen, een kind van 4 en een jonge vrouw van 19. Daarna hadden we het over twee kinderen, broertje en zusje, die eigenlijk door ernstige verwaarlozing "beperkt zijn". Echt triestig. De sociaal werkster, een vrouw van 55, die ons enkele uren per week helpt met Sociaal Werk, had tranen in haar ogen

Wel en Wee (7)

toen ze over hen vertelde. Voor het ogenblik zijn ze op een internaat bij nonnekes, maar misbruik buiten dat internaat blijft gebeuren. Niet te doen! We zaten daar allemaal geslagen lijk nen hond. Misbruik blijft toch overal en onder zoveel vormen een groot kwaad. Daar konden we gisteren wel van meespreken. Zelf kunnen we alleen maar proberen altijd en overal ons best te doen en met die gedachte gingen we allemaal naar huis. Nochtans blijft het nazinderen in mijn hoofd.

Gelukkig was er als onderbrekingske tijdens al die vergaderingen ook nog een "feest voor de Stad Quito"... Dat werd uitbundig gevierd in het dagcentrum.

Dit weekend lukt het voorzeker moei-

lijk om te skypen. Morgen moet ik nogal wat weg en weer rijden naar Quito. Weet je nog van de "Ho-re-ba-TA". Morgen zal het vooral de "TA" zijn... (nvdr : iedereen kent wel het woord 'horeca' maar veel ouders met groter of zelfs volwassen kinderen worden gezegd met de uitbating van een 'horebata' tzt. hotel, restaurant, bank en taxi en we wensen hen hierbij veel sterkte toe.....)

En zondag zijn we uitgenodigd in het nevelwoud bij de grootouders van het meisje voor wie we samen met Arne en Annelies altijd voor haar medicatie zorgen. Het wordt dus een druk bezet weekend.

Inge

Workshop
eerste-hulp-bij
-ongevallen

De Wonderen Zijn De Wereld Nog Niet Uit

Dat er in Malle, Zoersel en omstreken nogal wat 'roert en bloeit' naar Taponi toe hebben jullie ook kunnen lezen in de vorige Vogels: de solidariteitswerkgroep "AZSTJOZEF", de Taponi-beneficiërs van april dit jaar en nu straks nog een fietstocht – Flandriens begin maar te oefenen! – en nu, toch al stil voorbereid, een 'nieuw wonder' ....

Kristof Demey, verpleger uit Malle, stapt begin januari zomaar eventjes naar Compostella en sponsort daarbij Taponi.

We laten bij deze de eer aan Kristof zelf:

Ga naar Google en tik aan 'Kristof, hand in hand met Taponi op weg naar Compostella' en dan kom je terecht op zijn blog met een zee van info en gegevens. Op 6/12/2014 staat er al bijna 12.000 euro op de sponsorrekening
Oprechte waardering, sympathie en straks 'mede op weg zijn' .....dat moeten jullie doen !!!!!

(<http://www.bloggen.be/kristof1973taponi/>)

Een Extraatje Binnenin:

In deze vogel vinden jullie een uitneembare poster met de jaarlijkse Kerstbrief van Inge deze keer voorzien van kleurrijke foto's. Veel leesplezier

Adreswijziging

Etienne en Brigitte, de ouders van Inge, vind je vanaf nu in de

Weststraat 48, 8770 Ingelmunster.
Tel 051/69 44 20
email edebrall@telenet.be

Tweemaal een Waardering (Marie-Paule Vandendriessche)

1. Een eerste indruk....

Rond januari 2014 vroeg Dany Taelman (zie vorig nummer) of ik geen zin had om mee te gaan naar een project van een Vlaamse arts in Ecuador. Natuurlijk had ik zin. Dany was een vroegere scoutsvriendin, later waren we samen scoutsleidsters en we hadden elkaar lang niet meer echt ontmoet. Het avontuur sprak me aan. Eenmaal beslist koppelde ik het bezoek aan Ecuador van twee weken aan een terugzien van mijn tweede zoon in Bogota, Colombia. Ik kende noch Inge noch haar project.

Wat me enorm raakte in het project Taponi:

De gedrevenheid van het gezin van Inge en Saulo en hun 4 opgroeiende dochters. De verantwoordelijkheid van het hele gezin om samen op weg te gaan: de weg van de soberheid, de nederigheid en de verantwoordelijkheid maar ook de weg van de creativiteit met heel veel hoop.

De gedeelde verantwoordelijkheid met Ecuadoraanse medewerkers in het project. Hun enthousiasme is aanstekelijk. Er is een grote dankbaarheid voor de Vlaamse steun. Ik ondervond hoeveel Vlaamse streekgenoten, studiegenoten, familie en vrienden aan dit project hun bijdrage geven financieel of door een bezoek.

De grote draagkracht van arme mensen ten opzichte van hun familie. Wie van ons zou zijn spastische broer van 17 jaar in de armen dragen met het openbaar vervoer(waar niemand zijn plaats afstaat), te voet stappen door de bergachtige straten en na uren met een glimlach overbezweet toekomen in het centrum van Taponi? Ondertussen ben je mama op je twintigste geworden van een baby van enkele maanden, die ver weg in een donker kamertje op zijn borstvoeding wacht. Haar mama probeert die uren de baby te sussen. En dan de terugweg. Hoever en hoelang dragen wij elkaar nog, psychisch en fysisch?

De politieke verantwoordelijkheid tegenover die laag van de bevolking is heel zwak, net zoals in vele ontwikkelingslanden. Je wordt rijk of arm geboren. En daaruit geraak je normaal nooit. Sociale voorzieningen zijn quasi nihil. Inge en Saulo wachten niet, hopen wel, reageren tegen vastgeroeste gewoonten en blijven sensibiliseren. Maar ondertussen geven zij hulp en hoop aan honderden Ecuadoranen die normaal geen toegang vinden naar de basisgeneeskunde, de school, de opleiding. Onderwijs is zo belangrijk in landen waar geen schoolplicht heerst. En in Tapani voel je de sensibilisering en zie je mensen vol hoop

De wortels van Inge in onze Vlaamse gronden. Op de eerste communie laten de moeders hun paternoster wijden tijdens de dienst door hem in de hoogte te steken. Op de eerste communie van haar jongste dochter Amelie keek ik naar Inge en zij stak een doosje omhoog. De gekregen kruisjes, geboortearmbandjes of familiejuwelen vanuit België werden gezegend in Ecuadoraanse gronden. Ook zo ver weg blijf je trouw aan je geboorteland en telkens op zulke momenten denk je met dankbaarheid maar ook met gemis terug aan je familie en je roots.

Wij wonen in een prachtig land, maar dank zij onze steun kan Inge en haar ploeg elke dag weer vooruit. En dat is daar zo ontzettend belangrijk!

2. Een duivel-doet-alles, een pienter 'manneke', die Patricio, de kinesist!

Ik leerde Patricio, de kinesist kennen dit jaar in mei. Een tiental dagen liep en werkte ik als vrijwilliger mee met hem. Patricio, klein van gestalte maar met een groot hart voor Tapani. Met oneindig veel geduld en beroepskennis behandelt hij de kinderen en de volwassenen. Hij kent alle verhalen van hen en luistert aandachtig hoe hun leven verloopt. Ik zag en ondervond hoeveel vertrouwen en hoop hij oproept bij zijn patiënten. Aanvankelijk was het even wennen. Ik, als Europeaan, had moeite om me neer te zetten op zijn dwergstoeltje van waaruit hij de patiënten behandelde. Maar hij, met een kleine lichaamsgestalte maar met veel spierkracht, werkt van daaruit heel professioneel. De kineruimte is gevuld met allerlei kinemateriaal. Heel veel materiaal is geschonken door Vlamingen, waarvoor hij me heel erg dankbaar was. Zelfs verouderde toestellen gebruikt hij nog. En een oude plastic tuinstoel krijgt wielen en wordt rolstoel. Hij bedenkt braces, kneedt materiaal tot steunmateriaal, steekt het in de oude gasoven.

Patricio is een omnipracticus: bandagist, meubelontwerper, lasser, uitvinder... met enthousiasme en met een stralende glimlach. Ook dat is Ecuador, ook dat is Tapani, ook dat is een wonder dat door zijn inventiviteit een kindje, dat al jaren voorovergebogen op de tafel nu eens rechtop kan zitten, mooi kan eten en zijn mama en papa glimlachend kan aankijken. Kleine wonderen die toch zo'n grote wonderen zijn!!!!

✓ *ogel van papier*

Vragen of opmerkingen bij
De ouders van Inge:
Etienne en Brigitte Debrouwere-Allegaert
Nieuw adres vanaf december 2014:
Weststraat 48 - 8770 Ingelmunster

Telefoon: (051) 69 44 20
E-mail: edebrall@telenet.be

HOE INGE CONTACTEREN ?

Calle de 11 febrero y Espejo s n
Zambiza - Quito -Ecuador
Tel 00 59 32 288 62 29

Tel 00 59 32 288 62 29
inge.debrouwere@gmail.com

De naam "Tapori" komt uit India. Hij wordt gegeven aan straatkinderen die zonder enig houvast of ondersteuning van familie of ouders, in riolen en treinstellen, op verlaten terreinen samen hun lot in handen nemen. Ook wie fysische of mentale beperkingen heeft, blijft een volwaardig lid van de groep. Wie behendiger is en meer eten te pakken krijgt... kan meer delen met wie dit niet kan: een mooi en zuiver voorbeeld van "solidariteit".

Deze en bijna alle oudere vogels op het net:
<http://users.telenet.be/koen.vaneygen1/vogel/>

TAPORI—ECUADORAANSE VERSIE—VANDAAG

Wat Is Tapori ?
Presentatievideo op Youtube:
http://youtu.be/U-4-aA_AEz0

Of via Google
met de trefwoorden

"Tapori", "Presentatie" en
"Youtube"

FINANCIËLE STEUN

Met fiscaal attest : (vanaf 40,00 €, verspreid over één of meer giften in hetzelfde jaar) :

BE21 0000 7186 7603
Kontinenten vzw — Bosdreef 20— 8820 Torhout
Tel.: 050/74 56 52 of 050/74 56 50
Vermelding: Inge Debrouwere Ecuador (Kontinenten krijgt voor administratieve regeling 3% van het gestorte bedrag. De overige 97% van uw bijdrage gaat rechtstreeks naar Inge's werk.)

Zonder fiscaal attest :

BE85 0832 5208 3906
Inge Debrouwere
Moorsele
Vermelding: Project Tapori

Al de gelden die op deze rekening terecht komen, worden volledig ter beschikking gesteld van Tapori.

Wil je zelf op de een of andere wijze de vierdepiljerwerking van Tapori ondersteunen en bekendheid geven, heb je contacten bij instanties die verantwoordelijkheid dragen in derde- en vierdewereld ondersteuning, of ken je iemand die hierin geïnteresseerd is, laat het ons vooral weten op edebrall@telenet.be of 056/41.43.68 (ouders van Inge)